

прѣдъ, и вървете къмъ дѣснѣ странѣ; ты виждашь че ные ще имае още работѣ, бързичко отстъпвайте и не бойте ся. Ако ся нѣкакъ изгубите, отговаряйте съ гърмелъ.

—Василе! пазете ся отъ сега добрѣ и по-вечь бѣгайте назадъ, за да ся не рани злѣ нѣкой отъ васъ, изрече булка-та. Станка мило изгѣда въ послѣденъ пѣть свой си юнакъ Петра. Никола, щастливый Никола, поведе двѣ-тѣ освобо-дены за рѣкѣ на долу.

Младо Татарче отслабна; то видѣ помощь-тѣ, нѣ нѣмаше силѣ да стане вечь. То изгуби, изгуби Станкѣ до вѣкы.

Петръ, Василь и Жельо, като ся распла-тихѣ съ двама-та Татары, дръпнахѣ ся по ско-ро на вѣтрѣ; нѣ, обезсилени, не можахѣ да бѣгѣтъ, Татари-тѣ гы пристигнахѣ и начна ся пакъ отдалечь борбѣ съ пушкы.

Не бойте ся, хвърляйте и отстъпвайте Ва-силе, издума Желе, ноцъ-та скоро ще ни е на помощь. Само распръснета ся понадалечко и ся не изгубвайте.

Пушкы гърмѣхѣ силно и куршуми-тѣ, що ся отбѣлскахѣ отъ дибелы-тѣ джбове, хучятъ изъ горѣ-тѣ.

—О Боже! думаше си Василь, скжно ис-купихѣ нашиѣ жертвы, нѣ то е было твоя-та воля.

Като изрече Василь твѣ думы, тосѣ часѣ въ